

Strona:

.....

.....

adres do doręczeń:

.....

WZD-Z.7340.1747.2022.PM

Wrocław, dnia 15.12.2022 r.

DECYZJA

Na podstawie art. 34 ust. 1, 5 i 12 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162 z późn. zm.) oraz art. 104 § 1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000 z późn. zm.) w związku z art. 11¹, art. 14 ust. 1 pkt 4 lit. a, art. 18 ust. 1, art. 18¹ ust. 1, 3, 4 i 5 oraz art. 18⁴ ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2021 r. poz. 1119 z późn. zm.)

STWIERDZAM

że kategorie zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych, uregulowane przez ustawodawcę w art. 18 ust. 1, art. 18¹ ust. 1 i ust. 4 oraz art. 18⁴ ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi nie są odpowiednie do prowadzenia sprzedaży napojów do 4,5% zawartości alkoholu oraz piwa w wagonach restauracyjnych i bufetach w pociągach komunikacji krajowej, ani odpowiednie do prowadzenia sprzedaży napojów do 4,5% zawartości alkoholu oraz piwa, powyżej 4,5% do 18% zawartości alkoholu oraz powyżej 18% zawartości alkoholu w pociągach komunikacji międzynarodowej

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 22.11.2022 r. (wpłynął w dniu 28.11.2022 r.) zwrócono się do organu zezwalającego (Prezydenta Wrocławia) o wydanie interpretacji indywidualnej w trybie art. 34 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162 z późn. zm.). Strona prowadzi działalność gospodarczą w wagonach restauracyjnych „WARS” w pociągach komunikacji krajowej i międzynarodowej. Działalność ta obejmuje również sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych. Strona wniosła o:

- 1) ustalenie, czy istnieje konieczność uzyskania dla opisanej działalności zezwolenia na sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych,
- 2) w przypadku zaistnienia takiej konieczności – wskazanie organu właściwego do udzielenia zezwolenia,
- 3) ustalenie wysokości opłat za korzystanie z zezwolenia.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 powołanej wyżej ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu lub właściwej państwowej jednostki organizacyjnej wniosek o wydanie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej lub składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie (interpretacja indywidualna). Opłata za korzystanie z dowolnego zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych stanowi daninę publiczną, zatem wniosek wymaga rozpatrzenia w trybie przewidzianym w ustawie.

W polskim systemie prawnym sprzedaż napojów alkoholowych może być prowadzona – co do zasady – na podstawie zezwolenia. Zatem zwolnienie od generalnego zakazu sprzedaży napojów alkoholowych jest możliwe właśnie w drodze uzyskania indywidualnej decyzji administracyjnej.

Poza generalnym zakazem sprzedaży napojów alkoholowych i obowiązkiem otrzymania indywidualnej decyzji uprawniającej do prowadzenia takiej działalności mimo tego ograniczenia, ustawodawca art. 14 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2021 r. poz. 1119 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”, wprowadził dodatkowe ograniczenia ze względu na zawartość alkoholu oraz miejsce jego sprzedaży, podawania i spożywania.

W art. 14 ust. 1 pkt 4 lit. a i b uregulowano zakaz sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych w środkach i obiektach transportu publicznego, jako wyjątek wskazując:

- wagony restauracyjne i bufety w pociągach komunikacji krajowej, w których dopuszcza się sprzedaż, podawanie i spożywanie napojów alkoholowych o zawartości do 4,5% alkoholu oraz piwa,
- pociągi komunikacji międzynarodowej, w których dopuszcza się sprzedaż, podawanie i spożywanie: napojów alkoholowych o zawartości do 4,5% alkoholu oraz piwa w wagonach restauracyjnych i bufetach oraz w wagonach sypialnych i z miejscami do leżenia, napojów alkoholowych o zawartości powyżej 4,5% alkoholu przy stolikach w wagonach restauracyjnych, w tym napojów o zawartości powyżej 18% alkoholu tylko do posiłków.

W tym przepisie ustawodawca, poza dodatkowym zakazem, enumeratywnie wymienił więc także środki transportu, w których zakaz sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych nie obowiązuje. Regulacja ta nie wskazuje jednak, w oparciu o który rodzaj zezwolenia – spośród wszystkich zezwoleń uregulowanych w ustawie, sprzedaż oraz podawanie napojów alkoholowych mają być tam prowadzone.

W art. 18 ust. 1 ustawy uregulowano, że sprzedaż napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia w miejscu lub poza miejscem sprzedaży może być prowadzona tylko na podstawie zezwolenia wydanego przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta), właściwego ze względu na lokalizację punktu sprzedaży, zwanego dalej „organem zezwalającym”. Powołany artykuł dotyczy zatem tzw. stałych zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych, udzielanych placówkom gastronomicznym i handlowym przez organ właściwy dla miejsca lokalizacji tych placówek. Prezydent Wrocławia jest zatem organem zezwalającym dla zezwoleń wydawanych dla punktów sprzedaży zlokalizowanych na terenie Wrocławia. Mając na uwadze, że wagony restauracyjne i bufety w pociągach komunikacji krajowej oraz pociągi komunikacji międzynarodowej nie są punktami sprzedaży zlokalizowanymi pod konkretnym adresem administracyjnym, poruszają się po trasach biegnących przez obszar wielu gmin, a także (w przypadku pociągów komunikacji międzynarodowej) poza obszarem Polski, nie ma organu zezwalającego, który byłby właściwy miejscowo dla lokalizacji punktu sprzedaży, znajdującego się w takim wagonie / pociągu.

W art. 18¹ ust. 1 ustawy znajduje się regulacja dotycząca jednorazowych zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych. Zezwolenia te wydawane są na konkretne wydarzenia (np. jarmarki, kiermasze, festyny, koncerty, targi, festiwale) ze wskazaniem ich daty oraz miejsca. Udzielane są przez organ zezwalający gminy, na terenie której zaplanowano dane wydarzenie. Mobilność punktu sprzedaży zlokalizowanego w pociągu sprawia, że nie ma organu właściwego miejscowo dla tak zlokalizowanego punktu, a już zwłaszcza w przypadku pociągów komunikacji międzynarodowej. Z treści wniosku złożonego przez stronę, a także w oparciu o wiedzę organu wynikającą z przeciętnego doświadczenia życiowego, nie wynika aby w wagonie restauracyjnym i bufecie w pociągach komunikacji krajowej, czy też w pociągach komunikacji międzynarodowej – poza sytuacjami ewentualnymi i całkowicie hipotetycznymi – odbywały się wydarzenia, które wymagałyby uzyskania zezwolenia jednorazowego.

Art. 18¹ ust. 4 ustawy reguluje tzw. zezwolenia cateringowe. Są one wydawane przedsiębiorcom, których działalność polega na dostarczaniu żywności na imprezy zamknięte, organizowane w czasie i miejscu wyznaczonym przez klienta, w oparciu o zawartą z nim umowę. W przypadku sprzedaży alkoholu w wagonie restauracyjnym i bufecie w pociągu komunikacji krajowej lub w pociągu komunikacji międzynarodowej nie ma mowy o żadnej imprezie zamkniętej, na którą dostarczano by żywność (w tym napoje alkoholowe). Pasażer pociągu nie jest klientem, który zlecałby przedsiębiorcy, posiadaczowi omawianego zezwolenia, w oparciu o zawartą z nim umowę, zorganizowanie imprezy zamkniętej i wskazywałby czas i miejsce tej imprezy. Między pasażerem pociągu, a przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą w wagonie restauracyjnym i bufecie w pociągu komunikacji krajowej lub w pociągu komunikacji międzynarodowej zawierana jest standardowa umowa kupna-sprzedaży w formie ustnej. Pasażer pociągu nie jest również uczestnikiem imprezy zamkniętej, zleconej do zorganizowania przez jakiś podmiot trzeci. Nie częstuje się bowiem daniami / napojami

opłaconymi przez takiego zleceniodawcę, ale sam reguluje należności za zamawiane dania i napoje, w tym napoje alkoholowe. Okazjonalnie, podczas jakiegoś kursu specjalnego, przewidzianego dla zaproszonych gości, mogłoby dojść do zlecenia zorganizowania imprezy zamkniętej np. w wagonie restauracyjnym w pociągu. Wówczas zezwolenie, o jakim mowa w art. 18¹ ust. 4 ustawy, byłoby odpowiednie. Taka sytuacja nie ma jednak miejsca na standardowych trasach i podczas kursów wynikających z rozkładu jazdy przewoźnika.

Art. 18⁴ ust. 1 ustawy reguluje zezwolenia na wyprzedaż posiadanych, zinwentaryzowanych zapasów napojów alkoholowych. Dotyczą one jednak sytuacji, w których doszło do wygaśnięcia zezwoleń z przyczyn wymienionych w art. 18 ust. 12 ustawy. Wzmiankowane zezwolenia służą do wyprzedania zapasów magazynowych i są udzielane przez organ właściwy miejscowo dla lokalizacji punktu sprzedaży.

W preambule ustawy z dnia 26 października 1982 r. ustawodawca wskazuje ratio legis wprowadzanych przez siebie rozwiązań prawnych. Zasadą przyjętą w polskim systemie prawnym jest sprzedaż napojów alkoholowych w oparciu o zezwolenie. Jednak żadne z uregulowanych w ustawie zezwoleń nie jest odpowiednie dla specyficznej działalności, jaką jest sprzedaż napojów alkoholowych w wagonach restauracyjnych i bufetach w pociągach komunikacji krajowej oraz w pociągach komunikacji międzynarodowej, co organ argumentował w treści uzasadnienia niniejszej decyzji. Istnieje zatem możliwość wystąpienia luki prawnej, która uniemożliwia faktyczne prowadzenie sprzedaży napojów alkoholowych w pociągach komunikacji krajowej oraz międzynarodowej. Rozwiązaniem alternatywnym jest uznanie, że skoro ustawodawca wprost w treści ustawy dopuścił sprzedaż, podawanie i spożywanie napojów alkoholowych o zawartości do 4,5% alkoholu oraz piwa w wagonach restauracyjnych i bufetach w pociągach komunikacji krajowej oraz napojów alkoholowych w pociągach komunikacji międzynarodowej (napojów o zawartości do 4,5% alkoholu oraz piwa w wagonach restauracyjnych i bufetach oraz w wagonach sypialnych i z miejscami do leżenia, napojów alkoholowych o zawartości powyżej 4,5% alkoholu przy stolikach w wagonach restauracyjnych, w tym napojów o zawartości powyżej 18% alkoholu tylko do posiłków), a nie uregulował, w oparciu o jakie zezwolenia taka sprzedaż ma być prowadzona, to znaczy, że przyzwolił na taką sprzedaż z mocy prawa. Taką możliwość należałoby rozważyć w kontekście dalszych wyłączeń, umieszczonych przez ustawodawcę w art. 14 ust. 1 pkt 4 ustawy. Wyjątki od zakazu sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych przewidziano bowiem również dla innych (niż pociągi komunikacji krajowej i międzynarodowej) środków transportu publicznego: samolotów komunikacji międzynarodowej i statków morskich.

Od niniejszej decyzji służy stronie prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego we Wrocławiu, w terminie 14 dni od daty doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezydenta Wrocławia. W trakcie biegu tego terminu strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

podpis
Z upoważnienia Prezydenta
Kornelia Kasprzyk
Zastępca Dyrektora Wydziału
Zdrowia i Spraw Społecznych

Otrzymują:
1. strona
2. a/a

Wydział Zdrowia i Spraw Społecznych
Dział Zezwoleń
ul. Gabrieli Zapolskiej 4; 50-032 Wrocław
tel. +48 717 77 78 64
fax +48 717 77 76 98
zezwolenia@um.wroc.pl
www.wroclaw.pl